

"EDINOST"

Izhaja enkrat na dan, razen nedelj in praznikov, ob 4 uri popoldne.
Naročnina znaša:

za celo leto	24 kron
za pol leta	12 -
za četrt leta	6 -
za en mesec	2 kroni

Naročnino je plačevati naprej. Na naročne brez priložene naročnine se uprava se ozira.

Po tobaksmah v Trstu se prodajojo po- samezne številke po 6 stotink (3 nvc); even Trsta pa po 8 stotink (4 nvc).

Telefon štv. 870.

izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik.

Edinost

Glasilo političnega društva "Edinost" za Primorsko.

V edinosti je moč.

Oglas

se računajo po vrstah v petitu. Za več kratno naročilo s primernim popustom Poslans, osmrtnice in javne zahvale domači oglasi itd., se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravnštvo. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia štv. 12. Upravnštvo in sprejemanje inseratov v ulici Molin piccolo štv. 3, II. nadst.

Koerberjeve osnovne poteze.

IV.

Rekli smo, da so si Koerberjeve osnovne poteze same postavile napačen fundament s tem, da so se vstvarile samo za Češko in Moravsko. Najočitnejša in protiustavna napaka v teh potezah je ta, da se hoče v zakoniti nemški kakor državni jezik usnjprej samo za Češko in Moravsko. Čudno je ob modrosti državnika Koerberja, da ni izprevidel te napake. Saj, sko in ko bi se določevala še toliko skromne meje državnemu jeziku, bi morale v tej isti teme za vse narode in za vse dežele z mešanim prebivalstvom. Kako bi mogel dr. pl. Koerber prodrei v državnem zboru — in to je namerjal — z določevanjem mej državnemu jeziku samo za Češko pa Moravsko? Tudi ko bi se Čehi sami udali za tako usodno koncesijo, bi pa bili še drugi Slovani tu, katere bi bilo treba pridobiti za tako protiustavno uklonbo. Najboljša volja Čehov bi nič ne izdala, sko bi se maloštevilni Jugoslovani z Malorusi vred v obliki obstrukcije postavili proti taki odločilni in za Sovane v resnici usodni nameri.

Že iz te načelne taktične in stvarne napake same more sam pl. dr. Koerber razvideti, da potom državnega zobra ni mogoč prodreti s programom, ki bi obsegal določbe državnega jezika in jednakopravnost ne vseh, temveč le jednega ali dveh narodov. Ker pa člen XIX. državnih osnovnih zakonov nikakor ne govori o državnem jeziku, temveč le o narodnosti in jeziku pojednih narodov, oziroma deželi, je tudi napačno združevati določevanje državnega jezika z določevanjem mej jezikom pojedinih narodov.

Ministerski predsednik bi ne bil smel mešati državnega jezika s pravom jezikov pojedinih narodov! Ti dve vprašanji se morati strogo ločiti, ker združenje nima niti najmanjše ustavne podlage. Narodnost in jezik vsakega naroda sta v ustavi zagotovljena, in je neobhodno, da se kakor sibodi podelita tudi dejanski!

Državni jezik je sicer v praksi, ali vendar visi tako rekoč v zraku, ker ga narodi morejo pripoznati ali pa tudi odbijati. Narodnost in jezik ni koncesija, temveč poleg zgodovinskega tudi formalno ustanovno pravo!

Državni jezik pa je doslej le trpljenje, ne pa pripoznana koncesija! Za to koncesijo bi se z ozirom na sedanjo ustavo morale vlade še le boriti, prav za prav narode prosiši za njeno, nikakor pa je ne morejo pravno zahtevati! Kar se tu viši praktično, je prav za prav milost narodov, nikakor pa ne pravo. Tudi sklicevanje dr. pl. Koerberja, ne na varčnost, temveč na potrebnost (neobhodnost) ne podelja državemu jeziku še nikakega prava! In vprašanje nastaja, koliko in v katerih mejah bi bila ta neobhodnost opravljena?

Vpletati pa a priori državni jezik v osnove, ki naj bi postale zakon v spravo narodov, to pa — malo izraženo — vendar še ne gre! Kakor rečeno, to vpletanje nemškega kakor državnega jezika v zavove za izvršenje narodnega ali samo jezikovnega prava kakega naroda, je in ostane protiustavno dokler velja današnja ustava.

Nemeji bi se torej morali Sovanom in v obči drugim narodom zahvaliti in bi morali lepo molčati, da ti narodi trpe in molče prepuščajo rabljenje njih jezika za skupno, ali in celo neskušno porabljavanje nemškega kakor državnega jezika!

Nemeji trdijo, da hočejo najprej vzakojenje nemškega državnega jezika in še le potem da hočejo milostno dopustiti nekoliko nasejonalce, ali, prav za prav, zgolj le jezikovne jednakopravnosti. To je narobe svet. Kar je v ustavi, to gre naprej, in kar utegne p statii koncesija, to mora slediti še le potem! Narodi morajo vendar biti poprej pogoje za svoj in njih jezikovni obstanek pa razvoj, in še le potem morejo premišljevati, ali bi mogli brez škode podeliti kako koncesijo kakemu drugemu jeziku. Določevati pa že v naprej meje jezikom drugih narodov, predno so dobili lastni jeziki svobodo za obstanek in razvoj, to je neumestno in naravnost nevarno za narode!

Fran Podgornik.

Iz razprave o izjavi dr. a Koerberja.

II.

Govor posl. J. Biankinija v seji zbornice poslancev dne 7. novembra 1902.

(Dalej.)

Sedaj grem dalje, gospoda moja! Na občnem zboru društva »Dante Alighieri« v

Sieni dne 26. septembra t. l. je bil storjen nastopni sklep (čita):

»Il XIII. congresso della «Dante Alighieri», plaudendo ai voti del presidente a favore degli Italiani della Dalmazia, invia loro fraternali saluti.«

To se pravi: Trinajsti občni zbor društva »Dante Alighieri« izreka pohvalo željam predsednika Italijanom Dalmacije v prilog ter pohvali istim bratske pozdrave (Živuhni klic: Čujte! Čujte!)

Na tem zboru je rekel predsednik Villari, da je potrebno, da se italijanske šole v Dalmaciji pomnože; da se pa kaj doseže, treba natanko poizvedeti, kar potrebuje eden ali drugi kraj!

Državni podtajnik Baccelli, ki je na tem zborovanju fungiral kakor vladni zastopnik, je izvajal, da je italijanski jezik tesno spojen z italijansko mislio in da s tem tvori eno celoto. (Poslane Stein: Z njegovega stališča ima tudi popolnoma prav!) Da, ali z našega stališča je vendar to nekaj drugačega. Mi imamo svojo hrvatsko misel.

Tej priliki je dal celo kralj Italije po rimskem prefektu izraziti svoje simpatije društvi »Dante Alighieri«.

Gospoda moja! Ako dodamo k tem težkim dejstvom še prevokatorično pisavo italijanskih listov, in celo člancov rimske »Tribuna«, ki je še pred malo dnevi pisala, da društvo »Dante Alighieri« mora pomagati ne le Italijanom Dalmacije, ampak vsem irredentarskim Italijanom (Čujte!), in ako se spominjamo irredentarskih rogoviljenj povodov razvoja zastave Istranov v Rimu v septembri t. l. ter povodom stoletnice v minolem oktobru v Šibeniku poročenega Nicola Tommasea; ako se spominjamo ob tej priliki iz Italije odposlanih brzojavk na občino Šibenik, kakor tudi brzojavk garibaldiskih veteranskih društv v Benetkah na župna glavnega mesta Dalmacije; ako pri dodamo tem škandaloznim dejstvom, da medrodjni italijanski faktorji niso brez dotike s tem gibanjem, odkar sanjsjo o Albaniji in o mare nostrum, potem nam je jasno pred očmi, kaj se v Italiji namerja z Dalmacijo in česa je pričakovati od bodočnosti. (Poslane Stein: Italijanski prestolonaslednik je poročil črnogorsko princeso! Zakaj niste prečili tega?) Mi nismo mogli tega prečiti.

treba pomisliti na splošno razširjeno mnenje, da lovška tatvina ni — zločin kakor navadna tatvina: pravno naziranje, ki se nahaja v drugih področjih tudi med olikanimi stnovi.

Na to zgodovinsko ozadje in te nekako romantične odnose je naslonil pisatelj glavno dejanje svojega igrokaza.

Rihtar ali vaški župan, ki je le na denar in posestvo, si je napravil načrt, kako bi si k svojima dvema pridobil še Lisjakovo grunt, da bi imel največje posestvo v srenji. Obljubil je Lisjakovemu sinu Gašparju svojo hčer Majdo, katera pa je gojila čisto ljubezen do Janeza, gostaškega sina. Tako je prodal svojo hčer, samo da bi združil Lisjakovo posestvo s svojim. Ker pa Gašpar še ni bil sam svoj gospodar, ampak je bil še njegov oče, prepisal je župan svoje lastno posestvo Gašparju, samo da bi temu ne treballo iti v vojake. Da bi pa odpravila vsako sitost, sta sklenila Janeza poslati na Laško v vojsko, med tem pa bi se Majda privadila Gašparju. Janeza so res ujeli po zvijači ter dali v vojake; a posrečilo se mu je uiti ter postati deserter, ne morda zato, ker se je bil sovražnikove kroglice, ampak, ker je vedel, da je Majda v nevarnosti, da potrebuje njege zaščite proti podlemu bahaču Gašparju.

Gospoda moja! Za nas ni nikakih dvojmov, da je italijanska irredenta, pod varstvom italijanske vlade, v zadnjem času postala predznačna tudi nasproti Dalmaciji, in da se na jugu monarhije dogajajo stvari, kakor očnjih ne bi trpela nobena vlada sveta, katere pa trpi vlada njegove ekselencije gospoda ministerstvenega predsednika pl. Koerberja — stvari, ki se morajo imenovati naravnost sramotne. (Pohvala.)

O vsem pa bo še govora v tej visoki zbornicni o primerni priliki. Danes mi je napraviti le še nekaj pripomb.

Gospoda moja! Mej tem, ko se navedena rogoviljenja dogajajo v Italiji na sramoto in škodo naše monarhije in z dovoljenjem in sodelovanjem italijanske vlade, ne da bi se dvignil energičen odpor od strani naše oblasti (Čujte! Čujte!) mej tem, ko italijanske novine, oficijozne in neoficijozne, dan na dan in na infamen način zasramujejo Hrvate in Slovence Istre in Dalmacije — sloveča italijanska kultura zasramuje iste tudi z besedami, kakor: osli, psi, svinje itd. — (Posl. Klofač: Kakor avstrijski častniki!) In tudi italijanski! Oni so bili morda pri teh častnikih v šoli — ker branijo (Hrvati in Slovenci) svoja prva in najplemeniteja dobra, svojo narodnost in svoj jezik proti ptuji invaziji, pa ide italijanska nesramnost tako da leč, da si italijanski konzul v Zadru upa z veliko arogancijo in veliko lahkomisljenostjo protestirati na c. kr. dalmatinskem namestništvu, ker je baje pred malo dnevi nekaj hrvatskih dijakov na svojem potovanju na različna vsečilišča, vozečih se mimo Zadra na parniku Gödöllő ogrsko hrvatske družbe baje zaklicalo Pereat Italia! — o čemer pa je bilo uradno dokazano, da ni resnično (Tako je). Italijanska nesramnost sega tako daleč, da si isti konzul upa še dalje protestirati, ker je v neki noči minolega meseca neka še sedaj nepoznana roka vrgla kos blata na grb italijanskega konzula, in to v ulici, ki je ne prestano, noč in dan, čuvana od redarjev italijanski misleči občine zaderske, kateri redarji bi bili gotovi aretilari zlikove, da je bil Hrvat, in ako ne bi bilo vse to le dobra pripravljena, ali slabo izvedena irredentistička komedija. (Prav res.)

(Pride še.)

nili. V boju, ki se je vnel, ustrelil je Janezov tovarš iz osebnega sovražnika Gašparja. Ker pa je bila Majda priča tega dogodka, in ker je Janez hotel slovesno izjaviti, da je nedolžen na tem činu maščevanja, zadel ga je krogla iz puške enega izmed beričev, ko je bil komaj izjavil, da se hoče radovoljno vrniti na bojišče in žrtvovati življenje za cesarja.

Majda pada v prepad in se ubije, ne morda kakor samomorilka, ampak, ker jo je ob teh krvavih degodkih na robu prepada obšla slabost, da se je nezavestna zgrudila v globočino.

Tako se torej završuje dovolj tragična divji lov, ki se boprihodno nedeljo v živih podobah predstavljal slovenskem občinstvu. Doslej je ta Finžgarjev dramatični prvenec vzbujal drugod dovolj zanimanja med občinstvom; zato je upati, da tudi tržaško slovensko občinstvo ne pojde nezadovoljno od predstave. Skrb igrajočega objekta bo seveda, da čim najbolj zadovolji poslušalstvo; radi tega je pričakovati, da slovensko občinstvo ne zamudi ogledati si te novitete tržaško-slovenskega repertoarja in da pride v nedeljo čim mnogočtevneje v gledališče »Armonia«.

PODLISTEK

10

Divji lovec.

Naroden igrok s petjem v 4 dejanjih.

F. S. Finžgar.

Z igro »Divji lovec« nas prestavlja pisatelj nazaj v zgodovinsko leto 1848., ko je bil »na Laškem punt«, in ko so se naši kranjski fantje pod »Radecketom s Plemenitezari« lasali! Kdor ni imel elege grunte, pa so ga zašli v vojsko suknjo. Župan ali nemški — rihtar je moral v svoji občini spraviti skupaj gotovo število vojskov; ko so fantje, ki so bili namenjeni, da bodo morali v vojake, zvedeli to, bežali so v gore in gozde, kamor so sevedi župani s svojimi biriči in drugimi pomagači prirejali divje gonje za »skrivača«. Ti pa so po večem delu uživali simpatije prebivalstva. Skoro vsakdo, ki ni imel kakve posebne mržnje proti takemu »skrivaču«, jih je podpiral, jih obveščal, kdaj in kje jih namerajo lovit, ter jim prinašal živeža. Seveda se je vse to vršilo skrivaj, kajti gosposka ni trpela tega pod kaznijo. Ti skrivači so se včasih preživili tudi od divjega ali latinskega lova, kateri posel so po nekaterih krajeh prav strastno opravljali tudi mnogi drugi fantje in možje. O tem

Politični pregled.

V Trstu, 18. novembra 1902.

O položaju. Ako smemo verjeti po-ročilom v »Neue Freie Presse«, je voditelj Nemec na Češkem, dr. Eppinger, ki je v soboto konferiral z ministarskim predsedniki drom. Koerberjem, odločno odklonil Koerberjeve ponudbe za kompromis s Čehi. Nemeč naj bi — po načrtu Koerberjevem namreč — dovolili Čehom notranji jezik v čeških krajih, Nemeč pa bi dobili za to na-rodno začršenje po okrožjih in pa narodne kurije v deželnem zboru. Eppinger da je odklonil to ponudbo, ker Nemeč da sploh nečejo nič čuti o kakih koncesijah Čehom, »izrezanih iz njihove kože«. Taki so vedno! Kdo, za božjo voljo, naj privoli Čehom koncesije, nego tisti, ki se pogaja žnjimi? Nemeč so pripravljeni — tako posnemljemo iz »Neue Freie Presse« — stopiti v pogajanja s Čehi, le o koncesijah, »izrezanih iz njihove kože« Čehom v prilog, naj se jim ne govori...! Kako naj na ta način pride do sporazumlenja?! Sicer pa morejo biti Čehi zadovoljni, da Nemeč odklanjajo Koerberjeve ponudbe, ker z nadaljnji ustvarjanjem nemškega »zaprtega« ozemlja bi bil notranji jezik predrago plačan. Da niso Nemeč tako pijani svojih zmag nad kratkovidnosjo avstrijskih vlad od Badenija sem, bi drugače govorili s Koerberjem.

Dunajski list izjavlja, da je s tem misel na koalicijo pokopana. In njegovemu utemeljevanju k tej sodbi pritrjamo, ko pravi, da koaličensko ministerstvo ni možno pred sporazumlenjem. To je jasno, to pravi zdrav razum.

Kaj sedaj torej? Tudi na to vprašanje odgovarja dunajski list. Prvi korak bo sklicanje spravne konference. A če tudi to ostane brezvsečno, pride razpuščenje zbornice.

O možnosti, da bi bil razpuščen — dr. Koerber, dunajski list niti ne govoriti. In vendar tudi to ni ravno izključeno. Sicer pa se vidi tudi tu, kako intimna sta si dr. Koerber in glasilo dunajskih borziancev.

Čudež v budimpeštanski zbornici. V predvčerajšnji seji ogrske zbornice je bilo ne-kaj nedozivljenega, nečvenega, dogodil se je pravi čudež! Cujte ljudje boži: med tisto 40-ec hrvatskih kimovcev, ki v ogrski zbornici neprestano molče, sede in stope, se je pojavil fenomen, ki se je drznil izreči pred vso slavno madjarsko družbo, da se Hrvatski krijeva godi! Čim pridete do oddihljaja od tolakega presenečenja, izvolite nas poslušati!

Pa ne da so se 40 rica hrvatskih za-stopnikov — risum tenetatis amici — v zbornici budimpeštanski začeli sramovati, ker so jih te dni celo par Košutovskih govornikov apstrafiralo, čemu da prav za prav prihajajo v Budimpešto? Čemu da sede v zbornici? Zakaj da ne govore, da bi se vsaj vedelo, katere so točke, ki razdvajajo Ogrsko in Hrvatsko? In tudi to bi bil čudež, ako bi se ti odposlanci — Khuena Hedervaryja začeli sramovati, ker so bili dosedaj lipovi bo-govi!

V razpravi o razmerju med Ogrsko in Hrvatsko oglasil se je namreč za besedo (čuje in strmite:) posl. Kovačevič, veliki župan v pokolu in zastopnik vladne stranke hrvatskega sabora. Že to, da se je jeden

Konec enega polka.

Po Jansoni poslovenil Leopold Modic ml.

Slo je naprej. Dva tedna, dolga tedna, tavali so dragonci po brezvodni ravnini, čest, biti na čelu čete, stala jih je kakih 50 mož, mrtvih in izgubljenih, in polovica konj je postala nerabna ali pa so poerkali. Ko je pozvani, naj se povrnejo v iste. Mnogo se došla vest, da je glavno sovražnikovo mesto bilo vzeto, bilo je komaj 300 sposobnih konj za službo, a menili so, da so veliko naloge rešili. Zvezrej je bilo zopet hora-klicev, in čeprav se nijeden dragoncov ni mogel po-hvaliti, da bi bil videl niti od daleč vsaj jednega sovražnika, vseeno so menili, da je pol dela že dovršenega.

Mejtevi so dohajala razna poročila dra-goncov, ki so imeli biti sovražniku na sledi, in ki so ga tudi čutili tu pa tam, ali ne da bi ga bili videli. Da so konji vedno cepali, na tem je bil klima kriv; a tolažili so se v obče, da se tudi drugim konjiškim polkom ne godi bolje.

Bilo je lepega dne, ko se je armada bližala poprej obsezenemu mestu. Bilo je v resnici idilično v obsegu 5 mil naokolo glav-

hrvatski zastopnik sploh oglassil v ogrski poslanski zbornici je velik čudež, največi čudež pa je, da si je ravno Kovačevič ki je bil znan dosedaj le po svoji brutalni nasilnosti proti hrvatski opoziciji, upal govoriti o velikih žrtvah, katere doprinaša Hrvatska za Ogrsko in da se je nadalje upal trdit, da Ogrska postopa — krivično nasproti Hrvatski.

Ali gospod Kovačevič ni le brutalen politik proti hrvatski opoziciji, ampak tudi previden politik nasproti bratom Madjarom. Da ne bi madjarski svet misil, da je 40ca hrvatskih zastopnikov popolnoma vzela slovo od svojih tradicij slepega — mamešta, je skrbno vili malo olja v valovje presenečenja. Prisegel je namreč, da leta 1848 se ni hrvatski narod boril proti Madjarom, ampak čete, ki so se borile pod Jelačičem, da so bile avstrijske čete, asentirane na Hrvatskem. S tem je Kovačevič vspričo madjarskega sveta izvršil čin felonije na eni najslavnnejših strani združine naroda hrvatskega in je banu Jelačiču v zkratil značaj na rodnega junaka ter ga predstavil s vulte kakor avstrijskega generala in nič drugega. Kovačevič je s krato nogo pogazil, kar sleherni Hrvat z največo pjeteto hrani v duši na svojih spominih. In gospod Kovačevič je dobil svoje zasluzeno plačilo takoj na lieu mesta: Košutovec Benedek mu je prišel izreči svojo zahvalo in svoje priznanje...! Niso slabo pogodili Košutovei, ko so provocirali g. Kovačeviča, naj govoriti! Izborni se jim je izplačal račun.

Kovačevič ima svojo nagrad, narod hrvatski pa eno izkuštro več, da njegovi interesi, njegove svetinje in njegovi idejal so enako nevarovani, naj že njegovi zastopniki v Budimpešti molče ali pa govorite.

Iz Hrvatske. Nagla sodba in vse izjemne odredbe so odpravljene. Tako je naznana včeraj Zagrebčanom naredba bana grofa Khuena Hedervaryja, ki pravi, da interesi javne varnosti in kazenskega pravosodstva niso več v nevarnosti.

Na novinarskem polju Hrvatske nam je zabeležiti važen dogodek, ki ni brez pomea tudi za bodoči razvoj stvari v vrstah hrvatske opozicije. Uredništvo »Hrvatske« je prevzel eden najbistrijih, če tudi ne posebno srčnih politikov iz hrvatske opozicije: gosp. Fran Folnegović. Ob strani pa mu bo kakor glavni sotrušnik g. Dinko Politeo, ki je, kakor znano, med najboljimi žurnalisti Hrvatske. Gosp. Folnegović je svoj čas igral važno ulogo v političnem in strankarskem življenju na Hrvatskem, posebno pa kakor eden voditelj stranke prava. Prišle so pa razmere, nesoglasja, ki so ga potisnile v nekako politično prognanstvo in je g. Folnegović, če se je oglašal, nastopal le kakor nekak politični puščavnik. Sedaj je, prevzemši v tretje uredništvo glavnega glasila stranke prava, zopet ostavil osamljenost. Da pa ta dogodek utegne uplivati na razmere v združeni opoziciji, o tem priča dejstvo, da je Folnegović, prevzemši rečeno uredništvo, razvil cel program. V tej izjavi povdarda, da je stranka prava stopila sedaj v odločilno fazo, ko je s stranko, s katero je bila koalirana že 6 let (z Obzoraši), dosegla sporazumlenje in sicer pod imenom »Hrvatska stranka prava«. Ob enem je postala identična tudi s »čisto stranko prava«, ki je iz-

nega stana. Sedaj so mogli brez vsake skrbi iti na pohode preko šerte taborišča in ni trebal, da bi vsaki hrib pred seboj, koder so hodili, obstreljali s topom. Glavni poveljnik je razglasil deželo južno Bloemfonteina kakor lastnino angležko, ter ni bilo za to posebnih deločb. Ob jednem so bili prebivalci farm od strani burskih žena in deklet. Menili so, da bodo kakor zwagovalei bolje vsprejeti. Da-si se jih je tu in tam kdo laskal, vendar so veljali Angležem v obče le zaničevalni pogledi. Radi tega so vojaki sem in tja bi ga bili videli. Da so konji vedno cepali, začigali kako hišo, ako pogled: deklet ali

Armada, in tudi dragonci niso bili posrešili. Zvezrej je bilo zopet hora-klicev, in sebno prijetno dirnjeni, ko so povsodi v »vzetej deželi« opažali mrzlo vedenje prebivalcev; posebno so jih jezili jezepolini pogledi od strani burskih žena in deklet. Menili so, da bodo kakor zwagovalei bolje vsprejeti. Da-si se jih je tu in tam kdo laskal, vendar so veljali Angležem v obče le zaničevalni pogledi. Radi tega so vojaki sem in tja bi ga bili videli. Da so konji vedno cepali, začigali kako hišo, ako pogled: deklet ali

javila na bratski poziv, da sloni na istem programu in da vsprejemlje ime stranke prava. S tem je prišel — pravi Folnegović — končno trenotek, ki spoljuje najbolj vročo željo njegove življenja: »ujedinjenje vseh nezavisnih patrijotov pod združenjo zastavo hrvatske državne ideje.«

Sleherni prijatelj naroda hrvatskega mora le želite, da se razmere v opoziciji — to pa zato, ker oni jedini je resnična zastopnica naroda — konsolidirajo in da ne bodo govorili pozneji dogodki, da je bil g. Folnegović prevelik optimist.

Novo bolgarsko ministerstvo je sestavljen tako-le: Danev, predsedništvo in vnanje stvari, Taragov finance, Lutkanov notranje stvari, Radev nauk, Teodorov javna dela, Abraselov trgovino in Paprikov vojsko.

Atentat na kralja Belgijcev. Italijanski konzul v Bruselju oporeka vesti, da je bil Rubino v službi laške vlade za nadziranje anarhistov. Rubino zatrjuje sedaj, da je bil v službi konzulata kakor izvallen agent in da je bil radi tega izključen iz anarhističnega »Autonomie-club«, kakor hitro so anarhisti zvedeli, da je v službi konzulata. Predsednik bruseljske poslanske zbornice bo predlagal, da zbornica odpošlje kralju adreso, izražajočo radost na tem, da je ubežal ne-sreči.

Anarhist Mestdah iz Bruselja je po atenuatu brez sledi pobegnil iz mesta.

Rubino da se v zaporu vede kako brezkrbno; prepeva francoske in laške anarhistične pesmi ter se šali in smeje. Svojim braniteljem si je izbral socialističnega odvetnika Rogerja.

O tej priliki bodi pripomnjeno, da je kralj Leopold že v 68. letu svoje dobe in da že 37 let sedi na prestolu Beljicev. Nekdaj je bil možno popularen, ali razmre se so se spremenile, ko mu je bilo težko ohranjati to popularnost. Prišli so silni boji med klerikalizmom in liberalizmom, a pozneje je mogočno nastalo socijalistično gibanje in pararelno žnjim struja s čisto anarhističnimi cilji. Ti boji so tudi kralja pritiskali v nasprotstvo z masami naroda posebno v nižih plasti. Kajti po silnem naraščanju industrije v Belgiji, in po dejstvu, da ima Belgija mnogo premogovnikov, je tam delavstvo, kakor razmerno nikjer, silen faktor. Znani so budi boji za splošno velilno pravico... In radi te borbe je kralj osebno prišel v navskrije z masami. Tudi dogodki povodom smrti kraljice nedavno temu, to je, razmerje med kraljem in hčerjo mu Štefanijo, ni bilo tako, da bi povisalo kraljevo popularnost med masami. Toda v hipu, ko je italijanski anarhist stegnil roko po življenju kraljemu, kakor da so te mase pozabile na vse in kakor da je prodrio nekdanje čutstvovanje do kralja. Ljudstvo je hotelo raztrgati napadalec in stotisoč so po ulicah vsklikali: Ž vel kralj! Taka je duša narodov: nepreračunljiva.

Tržaške vesti.

Hijene na grobeh. Kakor je »Piccolo« že v nedeljo metel kamenje na mrtvaški oder pok. kanonika Černeta, tako mu danes kakor hijena razkopuje še sveži grob.

V nedeljo je psoval Černetov spomin, češ, da vse zlo, ki sta je storila škofa Glavina in Šterk, je bilo delo pokojnega kanonika,

zginila in konjiki so kmalu zopet imeli posla dovolj s svojimi pohodi na pregled.

Dragonci, in sploh vsi, so se malo več brigali, kaj se godi na jugu, za njimi. Bili so veseli, da bodo mogli dospevši v glavni veliki tabor, Bloemfontein, okrepteti se. V tem je došla vest, da je njihovo delo krenalo na nepričakovani način; dežela, proglašena za njih lastnino, bla je za njimi v polni ustaji in zvezje med oddelki so bile zopet v nevarnosti. Zopet so tavali po ravninah države Oranje; ker so pa povsod natele na odpor, ble so težave vedno večje. Na stotine konj je cepalo, novodošli konji so bili v tek učnega poginili in dragonci polk je imel več nego polovico konjikov — brez konja.

Vendar je napočil za nje dan. Armadni oddelek, h kateremu so pripadali — znali tako niso, h kateremu, ker poveljniki istega so se v zadnjem času vedno menjavali — je naletel nepričakovano na s-vražnika, kateri, kakor se jim je zdale, ima dobro voljo, da bi se bil žnimi.

(Pride še.)

ker le ta da je bil vsemogočen na škofiji. Černe da je bil v zvezi z vsemi tistimi mučnimi fazami žalostnega konflikta med škofom in »narodom«.

Na to nekoliko besed. Ko je bil pokojnik kapitularni vikar in se ni kakor tak dal terorizirati od Jurisse, družih reformatorjev in Žida Veneziana; in ko je povodom propovedi o jezuita Pavišiču, oziroma povodom pouličnih puntov, uprizorjenih od gospodavalne irredentarske klike proti slovenskim propovedim pri sv. Jakobu, pokojnik nezljomljivo stal proti vsaki kapitulaciji: tedaj ga je isti »Piccolo« psoval kakor »signoranta« in nervoznega nestrpnega človeka. Kako naj si tolmačimo to nesoglasje v napadih?! Tedaj je poročal »Piccolo« in »Independent« neki člen konzistorija, ki je bil pozabil na svojo uradno prisojno! Sedaj pa gotovo poroča znani zaupnik tržaškega irredentizma iz one slavne družbe, ki je po svojih členih svoječasno na pogrebu pok. vrednega duhovnika, pozabši na svetost trenotka in svojega poklicja, pred vso zbrano družbo duhovskega in posvetnega stanu pokazala svoje besnilo proti slovenski pesmici-molitvici! Iz one slavne družbe, ki je tudi na procesijah in cerkevih obhodih nastopala proti slovenskim molitvam in ki nikjer ne more zatajiti svojega sovražja do slovenskih propovedi, do slovenskih bratovščin in sploh do slovenskih vernikov! Iz te slavne družbe torej prihajajo napadi v »Piccolo« na spomin pok. kanonika Černeta, kajti ti napadi so slični oaim, ki jih je pričaščal ponočni »Amico«, dokler je bil pokojnik še pri življenju. Ta družba zna sedaj celo tajnosti iz škofije pisarne; namreč oni modri in odločni nastop škofije ordinarijata, ki se je izvršil — kakor poroča svečenik poročeval »Piccolo« — po nasvetu pok. kanonika Černeta proti židovskim irredentističnim spletka zdrženih magistratovcev in naših reformatorjev, ki so hoteli zatreći slovenske propovedi po Trstu, s tem, da so hoteli odtegniti iz katedralke pri sv. Justu mestne pevce. Ta naskok se jim je takrat ponesrečil in to jih boli še sedaj in zato razkopuje poleg Židov tudi mladi reformatorji sveži grob blagaga cerkvenega do-stojanstvenika.

Danes je zaupnik »Piccolo« iznova zbesnel, ker je doznal o določilih v oporoki pokojnikovi. Vsem Tržaščanom je bilo znano dobro in blago srce pokojnikovo in temu je dal izraza tudi v svoji oporoki na najpomembnejši način — kakor dober službenik cerkve in veren sin svojega naroda! — Škofija tržašča ima veliko pomanjkanje duhovnikov in naš slovenski in hrvatski narod v Istri živi v največji bedi. Na to je misil pokojni vse svoje življenje in na to ni pozabil tudi ob svoji smrtni ur. Zapustil je vse svoje premoženje za ustanovitev konvikta v Pazinu, kjer se bodo, pohajajoči tamošnji c. kr. hrvatski gimnazij, ubožni sinovi našega naroda vzgajali za duhovski stan. Zapustil je torej pok. Černe največim in revezem naše škofije — bednim kmetom istrskim in sirotom slovenskim in hrvatskim cerkvam. To jih boli, Žid in naš reformatorje in zato kriče v »Piccolo«, da postopanje Černetovo ni bilo evangeljsko, da je zanemaril mestne reveže in tržaške cerkve ter da je premalo storil za svoj rojstni kraj. To so grehi v očeh Židov in irredentistov; za tržaško škofijo in za naš bedni narod pa je to plemenit žen, vreden človeka velikega in usmiljenega duha, radi katerega bo naš narod vedno blagoslovil njegov spomin ter bo pokojnika prispeval med svoje prve dobročinitelje v vrsti blagih pokojnikov Dobrile in Šterka.

Dve nagli smrti. Včeraj popoludne je nagloma umrla 70 letna udova, gospa Marija Mandić, stanujoča v ulici S. Giovanni Štev. 2.

Sinoči pa so dobili mrtvega na njegovi postelji poštnega uradnika g. Oskarja Šterka, ki je stanoval v hiši št. 1 v ulici Zonta. — Zdravnik, ki je bil pozvan k mrtvevu, ni mogel konstatičati vzroka smrti.

Zopet c. kr. enakopravnost! V si-nočnem uradnem listu nam naše ces. kr. oblasti zopet podajajo klasičen izgled, kolika je mera enakopravnosti, ki nam jo privoščajo one v našem Primorju. Ces. kr. predsedništvo deželnega sodišča razpisuje mesto svetnika na istem sodišču! In razpis je zopet — v samolaškem jeziku!!

Ces. kr. direkcija pošt in brzojavov pa razpisuje mesto odpravitelja za pošto v Boljodu. Ta pošta se nahaja v pazinskom okra

hrvatski. A razpis je zopet le v laškem jeziku!

V prvem slučaju iščejo sodnega svetnika za dejelno sodišče, v česar območju je prebivalstvo po veliki večini slovansko; a menda iz prevelike brige za vršenje enakopravnosti objavlja ta »Avviso di concorso« v samolaškem jeziku!

Ces. kr. poštna direkcija nadaljuje svojo staro metodo (menda tudi enskopravnosti v prilog) s tem, da službo v čisto hrvatskem krajtu razpisuje v samo laškem jeziku!! Živili torej e. kr. može, ki znajo tako lepo po svoje vršiti zakone o ravnopravnosti državljanov.

»Jeremijade«, kritične opazke socijalistom in — drugim. Napisal Giorgio H-ey. Dobiva se po 20 stotink po tržaških knjigarnah. To italijansko brošuro nam je izročil avtor sam, ki kako trezno razpravlja o greghih socialističnih strankach; in to so ravno oni grehi, dokazuje avtor, katere je socialistična stranka podredovala od drugih strank, da si se je početkom hotela bojevali proti istim. Brošura se deli v poglavja: »O svobodi«, »O pravici«, »O napredku«, »Sociomania« in »Sen bodočnosti«.

S to brošuro baviti se hočemo nekoliko v prihodnjih številkah.

Povodom tragične smrti železniškega sprevodnika Jeraja piše »Slovenec«:

»Vzrok ni popolnoma znan, skušeni tovariši sodijo, da je kaj popravljalo zavoro, a ker je burja močno vršala, ni slišal znamenja za odhod. Vzrok — in ne najmanjši vzrok je pa tudi vodstvo južne železnice, ker vedno zmanjšuje osobje pri vlakih, tako, da se uslužbeni ne morejo dogovoriti in tudi ne vselej sporazumi z znamenji. Pred kakimi 10 ali 12 leti je bilo 5 sprevodnikov pri vlaku, pozneje 4 in sedaj so samo 3! Vlaki so vedno daljši in težji, tako, da skoraj neneha varnosti več. In to dela vse na račun revežev in trpinov na ljubi »Spaarsistem«. Ponesrečeni je zapustil 4 nepreskrbljene otroke.«

Opeka pri vojaških zgradbah. Vojno ministerstvo je določilo, da se ima pri vseh vojaških zgradbah na Primorskem in v Dalmaciji porabljati izključno domača opeka. Zato je tudi pozvalo isto ministerstvo goriško trgovsko zbornico, da mu v najkrajšem času naznani, koliko opekarji se nahaja na Primorskem in kaka da je opeka, katero izdelujejo te opekarne.

Tatovi. Pred kratkim so zgradili na oglu ulice Giuliani in Industria (pri Sv. Jakobu) veliko hišo. V pritličju je nastanljena provizorična delavnica za mizarja, ki izdeluje potreben les za to novo hišo. Poleg te delavnice pa je Anton Kobalova prodajalnica jestvin.

Ko je Kobal prišel včeraj zjutraj v svojo prodajalnico, zapazil je veliko luknjo v steni, ki loči prodajalnico od mizarske delavnice. Ko je nekoliko pogledal po prodajalnici, je spoznal, da so mi tatovi, ki so s ponarejenim ključem prišli v delavnico in potem iz te skozi luknjo v steni v prodajalnico, počradli za kakih 400 kron blaga. Stvar je naznanil policiji: tatovi niso še najdeni.

Vremenski rezultati. Včeraj: topomer ob 7. uri zjutraj 9°.1 ob 2. uri popoldne 15°. C. — Tiskomer ob 7. uri zjutraj 766.0 — Danes plima ob 8.1 predp. in ob 8.30 pop.; osaka ob 2.12 predpoludne in ob 2.6 popoldne.

Dražba presečila. V sredo, dne 19. nov. ob 18. uri predpoludne se bodo vse naravnice tuk. e. kr. okrajnega sodišča za evropske stvari vrnila sedež dražbe premični: ulica Farneto 14 in ulica Pondares 1, malo voz, lukni stroj, tokarnica in hišna oprava; ulica del Toro 7, hišna oprava; ulica S. Marco 17, hišna oprava; ulica Sanita 7, tiskarni stroj in motor; Greta 241, hišna oprava; ulica Pieta 2a in št. 11, vozil in razna; ulica delle Acque štev. 7, hišna oprava.

Vesti iz ostale Primorske.

»Sleparje! Pisajo nam: Ko smo te dan čitali v Campitellijevem glasilu »L'Istria« (in zatem še v raznih tukajšnjih irredentarskih listih) zatrdirlo in »dokaze!«, da je ves kraj, koder bo tekla nova istrska železnica, izključljivo laški, nam je prišla na misel beseda, ki se nam vidi edino umestna za tako držnost. In ta beseda zveni... sleparji!

Sleparji, le nesramni sleparji morejo trditi kaj takega, kajti človek, ki ima le malo

iskričo spoštovanja do resnice, bi se gotovo sramoval pisati tako nesramno laž!

Kje so ti — sami Lahi?! V katerem okraju?! Ni li koperski okraj po ogromni večini slovenski? A je, bogami, in to gotovo, kakor je večni Bog v nebesih in kakor je gotovo, da smo se mi na lastne oči prepričali o tem na tenu mesta! Je li morda piranska okolica, po čije zemlji teče nova železnica — laška?! Ni in ni! In kedor trdi nasprotno, je navaden umazan — slepar! Je li bujska okolica laška? Niti po 2% ni laške: da pa je hrvatska, o tem se lahko prepriča sleherni pošten človek, ki umeje ta jezik! — Kakor te, tako so po ogromni večini (ako ne izključno) hrvatske vse občine dolni do Po-reča!

Res je steer, da ste vi cammoristi spisali sleparsko statistiko, v kateri vse naše dobro hrvatsko ljudstvo izkazujete za same Lahe, toda, to lahko daste piti svojim bratevem v cammorizmu, nikakor pa ne nam, ki smo obhodili vse te kraje in se na lastne oči in učesa prepričali, da tam žive izključno le Hrvatje, izvzemši vaša obmorska gnezda — v katerih pa se tudi nahaja prilično število Slovanov in, žalibog, še več — slovanskih odpadnikov!

S kakim obrazom trdite vi, da je poreška okolica — laška? Kako morete biti tako nesramni, ko je javna tajnost, da so vasi Tar, Frata, Vabriga, Novavas, Varvari itd. izključno hrvatske, izvzemši ono trojico karnejlov, ki zapovedujejo vsemu Taru, kakor so nekdaj zapovedovali turški paše v Bosni in Hercegovini! Res je, da vi še danes pašujete nad tem revnim, a dobrim in poštem hrvatsko slovenskim ljudstvom, ali — »zora puca« in »bit če dana«! Dan pa mora priti in to čim prej! In ko naša zora prinese svoj dan, potem bomo govorili mi: kje in koliko je Lahov v Istri!

Na to delajmo vsi, složno in brez prestantka, da se čim prej postavi na luč belega dneva vsa lahorska sleparija v Istri!

× V Opatiji je bilo od 1. septembra 1902. pa do včetega 12. novembra 4660 o.v.b. Od 6. novembra pa do včetega 12. novembra 1902. sti prirastli 202 osebi. — Dne 12. novembra je bilo navzočih 706 oseb.

× Kmetski odsek e. kr. kmetijskega društva v Komnu vabi na občni zbor, ki bo v nedeljo dne 23. nov. t. l. ob 4. uri popoludne v šolskem poslopju v Komnu. — Dnevni red:

1. Poročilo predsednika. 2. Poročilo tajnika. 3. Poročilo blagajnika. 4. Volitev o-lbornika v osrednji odbor e. kr. kmetijske družbe v Gorici. 5. Priznanje nagrad najboljšim sadjarjam v zmislu sklepa lanskega občnega zabora. 6. Slučajai predlogi.

Vesti iz Kranjske.

* Otrok se je zadušil. V soboto do poludne pustila sta zakonska Karličeva stanijoča v Kladeznih ulicah št. 17 v Ljubljani svojo 2 letno, bolno hčerko Marijo samo doma, nadejajo se, da pride k njej najeta varuhinja. Te pa ni bilo k otroku. Ko je prišla mati opoludne domov, našla je otroka mrtvega v postelji. Otrok se je najbrže zadušil.

* Hrošči v zimi. Lekarnar g. Bergman v Novem mestu je našel na svojem vrtu dva velika hrošča.

* Jesenske jagode. 10 letna Amalija Vidic je poslala včeraj uredništvu »Slovenec« svežih jagod, ki jih je nabrala na pešpotu iz Ljubljane v Litijo. Mlada a dobro znan turistinja je napravila to pot — sveda v spremstvu svojega očeta — v 5 in pol ure.

* Županom v Cerknici je bil izvoljen gospod Fran Šerk, ker se je gospod Al. Pogačnik odpovedal županstvu.

Vesti iz Štajerske.

— Celjski Ambroschütz — odhaja! Kdo je ta mož? Glasovit mož in srdit German vzlje temu, da je po rojstvu pravi pošteni Ambrožič. Velik german pa je vendar in srdit tudi, ker sicer ne bi mu bili poverili velečastnega mesta — ureadnika celjske Vahte. Treba posebne kvalitete za urejevanje lista, ki naj od številke do številke kakor pes laja na Slovence in z obema rokama meče blato na nje. In priznati treba, da je Vahta pod Ambroschützovim vodstvom imenitno vršila tametni posel.

Ne vem pa, ali se je on naveličal Celjanov, ali so se Celjani njega; ali pa je v Celju že dovršena imenitna naloga, ali pa je v

Bruno delo še nujnejše, za katero je posebno kvalificiran ravno gospod Ambroschütz, fakt pa je, da Ambroschütz odhaja iz Celja in da ga velegermanska dolžnost vodi v Brno.

Ker se je nadejati, da ta Vipavec po rodu (ako se ne motimo) poneße seboj tudi vso svojo bogato kvalifikacijo za zasramevanje svojega lastnega rojstva, je tudi opravljena nadsada, da bodo heiloveci v Brnu populoma zadovoljni z njim. Manje opravljena nadsada pa je, da bi za Ambroschützem prišlo k celjski »Deutsche Wacht« kaj — boljšega in dostojejnega! Saj te Alldeutsche celo mnogi Nemci označajo za — Stalldeutsch!

— Akad. teh. društvo »Triglav«, v Gradeu si je izvolilo na II. občnem zboru dne 8. nov. t. l. za zimski tečaj 1902/93. sledenji odbor: phil. Ivan Masten, predsednik; phil. Ivan Jane, pošpredsednik; phil. Jos. Vidovič, tajnik; iur. Ferdo Lešč, blagajnik; phil. Pavel Lokovšek, knjižničar; iur. Jos. Požar, gospodar in teh. Jos. Skrbnec, odbornikov namestnik.

Razne vesti.

Med očetom in sinom. Sava Stojković iz Bobete ima dva sina: Dušana in Dobro. Dušan ne dela po očetovi volji, zbor sklenil, da ga izključi iz dedščine in da vse zapusti D bri. Rali tega je navstal velik spor v hši, v katerem je Dušan zgrabil ponabiti pištolj, iz katere je ustrelil na očeta, ali na srečo se je pištolj izneverila in se ni vžgal. Na to pa je oče pograbil sekiro in da ni bil sin brzih nog, dogodila bi se bila grda stvar. Gorje hiši, kjer so navstale takе razmere!

Mala falzifikacija. Dne 7. t. m. je bila v državnem zboru Nemškem mej govorom posl. Stadthagen desna stran zbornice povsem prazna. Socijalno-demokratični poslanec Baudert pa je to okolnost izkoristil za malo šalo. Postavil se je na desno prazno stran zbornice in je od tam spuščal razne mej-klice ter ploskal pohvalo. V stanogram so seveda moralni zapisati, da je vse to prihajalo z desne — prazne strani.

Dva nemška mornarja umorjeni na Grškem. Možtvo nemške stacijске ladije »Loreley«, katera se nahaja od 12. t. m. sem v Pireju (pristanišče mesta Atene) radi poprave, je nastanjeno v neki hiši v mestu; na ladiji sami se nahaja le straža. Ko se je v soboto zjutraj neki podčastnik podal z dvema mornarjem na krov ladije »Loreley«, da izmenja stražo, ni našel na ladji žive duše. Krov je bil pomazan s krovjo in kabina, v kateri bi se bil moral nahajati podčastnik, ki je poveljeval stražo, je bila prazna in v njej je bilo vse razvrzeno. Minjkala je zapečatena blagajna, v kateri so shranjeni važni dokumenti nemškega poslanstva v Carigradu, a tudi blagajne ladije ni bilo najti nikjer. Uvelo se je takoj preiskovanje in dva potapljača sta na morskem dnu našla truplo podčastnika z globoko rano, prizadeto mu z bodalom; v morju niša se je tuši nepokvarjena blagajna z dokumenti. Blagajna ladje pa so našli na obrežju, a bila je prazna.

Sumi se, da so zločinci delaveci v ta-mošnji ladijedelnicu ali pa osobje svetilnika.

Izvršilo se je že več arretiranj in sumi se tudi, da je na zločinu sokriv jeden iz med mornarjev, ki so bili na straži, namreč Koller, kateri je izginil.

Grški listi izražajo nado, da zločinci niso bili Grki.

Cesar viljem kakor dedič. Iz Görlitzjavljajo, da je neki draždanski rentier vse svoje premožnje, ki znaša tri četrti milijona v zemljiščih, zapustil nemškemu cesarju Viljemu.

Samomor blaženca na železnični progi. Mej vožnjo po železnici iz Salzhala v Amstetten se je neki Emil Keller, trgovec z de likatesami iz Pariza, jako čudno vedel. Sprevidnik je prijavil to v Amstettenu, kjer so ptujea zdravniško preiskali in našli, da je blažen. Na to so ga v spremstvu odposlali na Dunaj. Pred prihodom v štacijo Blindenmarkt pa je blažni tuje kar hkratu — ne da bi spremljevalec mogel proprečiti to — skočil skozi okno kupeja; a čudom čudo: ni se poškodoval skoro nič. Na to so določili dva moža, ki naj bi ga odvedla v norišaico v Mauer-Oeling. Keller je stal s spremljevalec na peronu in je govoril mirno in pametno. Hkratu pa se jima je iztrgal ter se vrgel pod kolesa tovornega vlaka, ki je ravno odhajal. To pot je dosegel, kar je hotel: ostal je mrtev na železnični progi.

Brzjavna poročila.

Chamberlain o nalogi Anglije v južni Afriki.

BIRMINGHAM 18. (B) Povodom potovanja ministra za kolonije Chamberlaina je bil v mestni hiši banket, katerega so se udeležili zastopniki vseh strank; v svojem odgovoru na neko zdravje je izvajal Chamberlain, da o njegovem potovanju gre za važne stvari in ne za jednostavno parado. Mi hočemo, je rekel minister, napraviti iz južne Afrike sestaven del države.

V imenu vlade izjavljam, da hočemo bedo ublažiti, mi moramo plemenito in modro postopati proti onim, ki so se bojevali proti nam, da se zadovolje z razmerami in postanje državljanji združene države. Naša želja je, da iz prebivalstva južne Afrike napravimo jednoten narod. Angleži so premagali že včje težave. Izvedenje stavljениh si analog je tudi težko, ali ne mogočno in zato bedo Anglija delovala na izvedenje.

Governik odhaja v južno Afriko, da se nekoliko seznaní z Milnerjevo politiko. Nadeja se, da si pridobi prijateljstvo prebivalstva. On goji optimistično mnenje za razvoj stvari v bodočnosti.

Državni zbor.

DUNAJ 18. (B.) Zbornica poslanec. — Med došlimi spisi je interpelacija poslancev Spinčiča in tovarišev radi postopanja deželnega odbora istrskega oddajanju v zakup deželne učitnine v okraju Volosko.

Iz ogerske abornice.

BUDIMPEŠTA 18. (B.) Pred prehodom na dnevi red je posl. Ugron iz vladne stranke izjavil, da odločno odklanja očitanje kakov da ne bi bil v svojem poročilu o suspendiranju volilne pravice v Congradskem volilnem okraju nepristranski navedel vseh momenov preiskave. Vnačaljevanju razprave o idemajtetni predlogi je motiviral posl. Bako iz nezavise stranke svoje nezupanje nasproti vladni, sklicujoč se na neugodni gospodarski položaj Ogrske ter je zahteval, naj se carina na italijanska vina povrh na 40 krov in naj se učitnina zniža. Govornik je grajal, da še vedno niso izvedene državne dotacije konfijonalnih šol in cerkev, kakor izhajajo iz člena 20. zakona iz 1. 1848. o jednakopravnosti veroizpovedan.

Svoji k svojim!

ZALOGA

pohištva

dobro poznane

tovarne mizarske združuge v Gorici (Solkan) vpisane združuge z omejenim poročtvom

prej Anton Černigoj

Trst, Via di Piazza vecchia (Rosario) št. 1. hiša Marenzi.

Največja tovarna pohištva primorske dežele.

Solidnost zajamčena, tajti les se osuši v to nalač pripriavljenih prostorih s temperatu 60 stopinj. — Najbolj udobno, moderni sestav. Konkurenčne cene.

Album pohištva brezplačen.

